

Світлана Мазур,

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри іноземних мов математичних факультетів,
ДВНЗ «Київський національний університет імені Тараса Шевченка»

<https://orcid.org/0000-0002-3304-5788>

м. Київ, Україна

Особливості адаптації англомовних лексичних запозичень у процесі формування японського лексикону

Features of adaptation of English lexical borrowings in the process of Japanese lexicon formation

Анотація. Лексичний склад японської мови протягом століть доволі активно поповнювався лексичними запозиченнями з різних іноземних джерел. Передусім це була китайська мова, запозичення з якої (так звані «канто») в окремі історичні періоди (VI–XII ст.), складала понад 50% від усього лексикону японської мови. Після відкриття Японії європейцями (XVI ст.) японська мова в період з XVI по XVIII ст. почала поповнюватися запозиченою лексикою спочатку з португальської мови, а згодом голландської. У другій половині XIX ст. до складу японської лексики увійшла значна кількість англіцизмів, а також окремі лексичні запозичення з німецької, французької та російської мов. Головна увага у статті приділяється насамперед англомовним лексичним запозиченням і особливостям їх адаптації на графічному, фонетичному та морфологічному рівнях у різні періоди їх входження до складу японської мови, а також з'ясовуються причини деяких змін у процесі їх адаптації.

Принциповою особливістю графічної адаптації англомовної лексики є те, що її фіксація на письмі графемами «катакани» передає саме японську, а не англійську вимову таких слів, що значно ускладнює їх розпізнавання й адекватну семантичну ідентифікацію іноземцями. У другій половині XIX ст. японці для її передачі на письмі спочатку використовували літери латинського алфавіту «ромаджі», а починаючи з XX ст. почали записувати запозичену англомовну лексику лише графемами «катакани» – одним із двох варіантів японського силабічного алфавіту «кани».

Найчастіше запозичені японською мовою англіцизми зустрічається в таких сферах діяльності, як: кулінарія, спорт, медицина, сфера розваг, торгівля, космос, комп'ютерні технології.

Серед головних особливостей адаптації англіцизмів на фонетичному та морфологічному рівнях передусім слід виділити такі:

1. Усичення закінчень запозичених англійських слів.

2. Використання при передачі вимови практично всіх англомовних слів лише відкритих складів, оскільки в японській мові всі склади є відкритими за винятком тих, що закінчуються на приголосний > [n].

3. Подовження в запозичених англiцизмах голосних, якi в оригiнальних англiйських словах були пiд наголосом; графiчно таке подовження передається вiдповiдним знаком «катакани» (ー).

4. Подвоєння приголосного звуку [t] переважно в кiнцi запозичених лексем.

5. Спрощення морфемного складу запозичених англiцизмiв як на рiвнi окремих слiв у складi словосполучень, так i на рiвнi словосполучень.

Ще одним яскравим прикладом адаптацiї японською мовою англiцизмiв є поява в нiй явища пiд назвою «васей-ейго» – псевдоанглiцизмiв.

Ключовi слова: англiкомовнi запозичення, адаптацiя англiкомовної лексики, англiцизми, лексикон японської мови, ваго, канто, тайрайго, васей-ейго.

Summary. For centuries, the lexical composition of the Japanese language has been quite actively replenished with lexical borrowings from various foreign language sources. First of all, it was the Chinese language, borrowings from which (the so-called "kangos") in certain historical periods (VI–XII centuries) accounted for more than 50% of the entire lexicon of the Japanese language. After the discovery of Japan by Europeans (XVI century), the Japanese language in the period from XVI to XVIII centuries began to be replenished with borrowed vocabulary, first from Portuguese and later from Dutch. In the second half of the nineteenth century, the Japanese vocabulary included a significant number of Anglicisms, as well as some lexical borrowings from German, French and Russian. The article focuses primarily on English lexical borrowings and the peculiarities of their adaptation at the graphic, phonetic and morphological levels in different periods of their entry into the Japanese language, and also reveals the reasons for some changes in the process of their adaptation.

A fundamental feature of the graphic adaptation of English vocabulary is that its fixation in writing with "katakana" graphemes conveys precisely the Japanese, not the English, pronunciation of such words, which greatly complicates their recognition and adequate semantic identification by foreigners. In the second half of the XIX century the Japanese initially used the letters of the Latin alphabet "romaji" for its transmission in writing, and starting from the 20th century they began to record borrowed English vocabulary only with the "katakana" graphemes, one of the two variants of the Japanese syllabic alphabet "kanji".

Most often, anglicisms borrowed from the Japanese language are found in such fields of activity as: cooking, sports, medicine, entertainment, trade, space, computer technology.

Among the main features of the adaptation of anglicisms at the phonetic and morphological levels, the following should be highlighted:

1. Truncation of the endings of borrowed English words.

2. The use of only open syllables in the pronunciation of almost all English words, since in Japanese all syllables are open except for those ending in a consonant > [n].

3. Lengthening in borrowed anglicisms of vowels that were stressed in the original English words; graphically, such lengthening is conveyed by the corresponding katakana character (ー).

4. Doubling of the consonant sound [t] mainly at the end of borrowed tokens.

5. Simplification of the morpheme composition of borrowed anglicisms both at the level of individual words in word combinations and at the level of word combinations.

Another vivid example of the adaptation of anglicisms in the Japanese language is the appearance of a phenomenon called "wasei-eigo" – pseudo-anglicisms.

Key words: *English loanwords, adaptation of English vocabulary, anglicisms, Japanese lexicon, wago, kango, gairaigo, wasei-eigo.*

Вступ. Починаючи з V ст. лексикон японської мови активно поповнювався і продовжує поповнюватися численними запозиченнями з різних іншомовних джерел. На сьогоднішній день він складається з трьох головних частин:

а) питома японська лексика (так звані «*ваго*»);

б) лексика, запозичена з китайської мови («*канго*»);

в) лексика, що увійшла до складу японської мови з інших мов світу – корейської, португальської, голландської, англійської, німецької, французької, російської тощо й отримала назву «*гайрайго*».

Як видно з назви статті, головна увага в ній приділяється передусім англломовним лексичним запозиченням, зокрема особливостям їх адаптації в японській мові. Йдеться про адаптацію англіцизмів на графічному, фонетичному й морфологічному рівнях у різні періоди їх входження до складу японської мови. Окрім цього, за можливістю одночасно з'ясовуються також причини деяких змін у процесі їх адаптації.

Попередній діахронічний аналіз процесу формування лексичного складу японської мови дозволяє простежити тісний зв'язок між важливими історико-культурними подіями в історії Японії і джерелами повнення відповідними запозиченнями японської лексики.

Методологія та методи дослідження. Методологічним підґрунтям даної статті стали теоретичні праці вітчизняних і зарубіжних дослідників, в яких з'ясовуються різні аспекти формування лексичного складу сучасної японської мови. Зокрема, йдеться про наукові статті та монографічні дослідження таких фахівців, як І. П. Бондаренко [1], Т. К. Комарницька [2; 3], О. В. Шестакова [4], І. Тейлор [5], М. Тейлор [5], Сайто Цуйоші [6], Судзукі Шюджі [7] та ін.

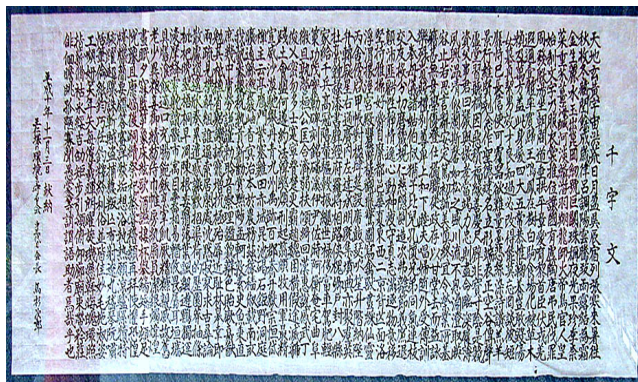
Основними методами дослідження, застосованими при написанні статті, були *дескриптивний метод*, за допомогою якого здійснювався діахронічний аналіз процесу формування лексичного складу японської мови в цілому; *метод трансформаційного та компонентного аналізу*, для з'ясування особливостей адаптації англіцизмів в японській мові на графічному, фонетичному та морфологічному рівнях, а також причин деяких змін у процесі їх адаптації. Певною мірою при написанні статті були застосовані також елементи *кількісного аналізу*.

Виклад основного матеріалу дослідження. Японію традиційно і цілком справедливо вважають унікальною країною. Значною

мірою це стосується також японської мови, зокрема її лексичного складу. Попри значний обсяг питомої японської лексики, до складу японського лексикону входить величезна, без будь-якого перебільшення, кількість лексичних запозичень із багатьох мов світу: насамперед китайської, а також корейської, португальської, голландської, англійської, німецької, французької російської та ін. Загалом обсяг іншомовних лексичних запозичень у складі японської мови складає більшу половину її сучасного лексикону. Стислий діахронічний аналіз процесу формування лексичного складу японської мови дозволяє більш детально простежити й описати історію поповнення іншомовними запозиченнями японського лексикону.

I

Офіційною датою початку перших контактів між японською і китайською мовами, як і перших можливих запозичень японською мовою китайської лексики, слід вважати 405 рік, коли до Японії на запрошення тогочасного імператора прибув відомий корейський вчений на ім'я Вані з метою навчання наслідного принца Вакайрацукі китайській мові та ієрогліфіці. Вані привіз із собою до Японії також перший підручник з китайської ієрогліфіки, який називався «Сенджімон» («Письмо з 1000 ієрогліфів»).

Ілюстрація № 1
Один із давніх рукописних списків підручника з ієрогліфіки
«Сенджімон»

Значний вплив на процес розповсюдження китайської мови на теренах Японії мало також проникнення сюди буддизму. У 538 р. (за іншими даними, в 552 р.) до Японії з тогочасного корейського

королівства Кудара (Пекче) прибуло посольство з листом від короля, в якому він пропонував японцям прийняти буддизм, а також численними цінними подарунками – дерев'яними і бронзовими скульптурами Будди, китайськомовними текстами буддійських сутр, культовим та церемоніальним начинням. У 594 р. принц-регент Шьотоку-тайші від імені імператриці Суйко оголошує декларацію про необхідність поклоніння «трьом буддійським скарбам»: Будді, його вченню (*дхарма*) і буддійським священникам (*сангха*). Він же від імені Суйко наказує переписувати й розповсюджувати серед населення країни буддійський канон «*Іссайкьо*».

Таким чином, все більше японців, переважно священнослужителів та чиновників, долучається до вивчення китайської мови, а починаючи з VII ст. при перших буддійських монастирях з'являються також початкові школи для дітей простолюття, так звані «*теракоя*», учителями в яких були буддійські ченці. Головною метою в цих школах було моральне виховання молодого покоління шляхом тлумачення основ буддизму, навчання читанню та письму на зразках китайської класики тощо. Тобто розповсюдження китайської мови в Японії з плином часу охоплювало все ширші верстви населення країни. Як результат водночас відбувається активне поповнення японського лексикону китайською лексикою. Справа в тому, що не маючи на той час власного національного письма, японці поступово почали записувати японські слова відповідними китайськими ієрогліфами, а оскільки обидві мови – китайська і японська є ізольованими і практично не мають нічого спільного, це породило унікальне мовне явище – паралельне існування двох різних читань записаних однаковими ієрогліфами лексем: «*онійомі*» («китайськомовне читання») та «*кунійомі*» («японськомовне читання»). Згодом вони перетворилися на своєрідні синоніми і обиралися мовцями для використання залежно від стилю мовлення, різновиду тексту тощо. Наприклад, ієрогліф «水» (вода) міг читатися і як «*суй*» (*онійомі*), і як «*мідзу*» (*кунійомі*); ієрогліф «人» (людина) читався і як «*джін*» (*онійомі*), і як «*хіто*» (*кунійомі*); ієрогліф «山» (гора) – як «*сан*» (*онійомі*) і як «*яма*» (*кунійомі*). Такі різні варіанти ієрогліфічних прочитань має на сьогодні практично вся японська лексика, включаючи імена і назви, окрім службових слів та слів, запозичених з європейських мов («*гайрайго*»).

II

Серед лексики, запозиченої з інших мов світу окрім китайської, тобто серед так званих «гайрайго», особливе місце займають лексичні запозичення з корейської мови, які увійшли до складу

японського лексикону значно раніше ніж слова, запозичені з португальської, голландської, англійської, німецької, французької, російської та інших іноземних мов, які почали проникати до японської мови лише з середини XVI ст.

На відміну від китайсько-японських мовних взаємин корейська та японська мови багатьма фахівцями вважаються спорідненими. Доказом цього є наявність в обох мовах спільних лексичних одиниць. Проте, як зазначає у своєму дисертаційному дослідженні Ю. О. Бойко «Корейсько-японські мовні зв'язки V–X ст.»: «Навіть найпалкіші прихильники теорії спорідненого походження двох мов указують, що кількість спільних для обох мов лексичних одиниць не перевищує 300» [9, с. 5]. При цьому, як зазначає дослідник, значна частина цих запозичень є топонімами та антропонімами. А певну частину цієї спільної для обох мов лексики можна розглядати як давні японські лексичні запозичення з корейської мови. Ю. О. Бойко у своїй дисертації об'єднує ці запозичення в групи за їх тематикою:

а) релігійна сфера (буддизм, а також традиційні давньокорейські релігійні обряди, які без істотних змін були запозичені давніми японцями);

б) сфера сільського господарства;

в) військова сфера;

г) сфера кораблебудування;

д) мистецька сфера тощо.

Так, наприклад, серед лексичних запозичень з корейської мови у сфері сільського господарства він наводить слова:

«*рисове поле*»: (кор.) [пат] – (яп.) [хата];

«*плуг*»: (кор.) [пйот] – (яп.) [пера] та ін.¹

Нагадаємо, що саме завдяки активному переселенню в період з I по VI ст. вихідців з Кореї до північної частини японського острова Кюсю та південного заходу острова Хонсю традиційні полювання і рибальство поступаються місцем хліборобству (передусім поливному рисівництву) та тваринництву. Переселенці завозять з собою також технології виготовлення мідних, бронзових і залізних виробів, шовкоткацтво й інші численні ремесла. Цілком закономірно, що саме в цей час до японської мови увійшли такі корейські слова, як:

«*ткацький станок*»: (кор.) [петхиль] – (яп.) [хата] ([пата]);

«*галка*»: (кор.) [паниль] – (яп.) [харі] ([парі]);

«*гончарна піч*»: (кор.) [кама] – (яп.) [кама] та ін.

Як уже зазначалося, найбільший обсяг серед лексичних запозичень, що відносяться до групи «*тайрайто*», складають англіцизми.

¹ Деякі відмінності у вимові запозичених японською мовою корейських слів зумовлені особливостями фонетичних систем цих мов, зокрема правилами регулярного чергування у них приголосних звуків.

Саме тому ми зробили їх головним об'єктом нашого дослідження. Що ж стосується лексики, запозиченої з португальської, голландської, німецької, французької, російської та деяких інших мов, то процес її проникнення до японського лексикону тісно пов'язаний з історичними подіями, які мали місце на теренах Японії.

Так, після появи в країні у 1543 р. перших португальських місіонерів-езуїтів, що прибули сюди з тодішньої Формози (нині о. Тайвань), і розпочали активно розповсюджувати серед місцевого населення християнство, до складу японської мови увійшли такі португальські слова, як:

«Христос»: (порт.) [Cristo] – (яп.) [кірісуто];²

«карта»: (порт.) [carta] – (яп.) [карута];

«хліб»: (порт.) [rão] – (яп.) [пан];

«тютюн»: (порт.) [tabaco] – (яп.) [табако] та ін.

Після заборони на початку XVII ст. в Японії християнства, починаючи з 1639 р. лише голландським торговельним кораблям було надано дозвіл двічі на рік заходити до порту Нагасакі. Саме тому в XVII–XVIII ст. з усіх європейських мов до японської мови проникають лише голландські лексичні запозичення. Ось деякі приклади:

«компас»: (гол.) [kompas] – (яп.) [конпасу];

«алкоголь»: (гол.) [alcohol] – (яп.) [аруко:ру];³

«пиво»: (гол.) [bier] – (яп.) [бі:пу];

«печиво»: (гол.) [biscoito] – (яп.) [бісукетто] та ін.

Нова хвиля лексичних запозичень з європейських мов виникає після відмови Японії від політики самоізоляції, тобто на добу Мейджі (1868–1912). Японці в цей період активно копіюють європейські системи державного та суспільного устрою в багатьох галузях життя: освіти (французька), судочинства й медицини (німецька), харчування (російська) тощо. Звідси відповідні лексичні запозичення:

а) з французької мови:

«анкета»: (фр.) [enquête] – (яп.) [анке:то];

«конкурс»: (фр.) [concours] – (яп.) [конку:ру];

«канікули»: (фр.) [vacances] – (яп.) [бакансу];

б) з німецької мови:

«категорія»: (нім.) [kategorie] – (яп.) [категорі];

«гіпс»: (нім.) [gips] – (яп.) [гіпусу];

«невроз»: (нім.) [neurose] – (яп.) [ноіро:зе];

² Для більшого контрасту тут і далі у наведених прикладах оригінальна лексика європейських мов транскрибується латинськими літерами, а японські відповідники – літерами українського алфавіту.

³ За традицією, в транскрипції японських слів двокрапкою позначається подовжена вимова голосних, після яких двокрапка розташована.

«*тиф*»: (нім.) [typhus] – (яп.) [чіфусу];

в) з російської мови:

«*ікра*»: (рос.) [ікра] – (яп.) [ікура];

«*горілка*»: (рос.) [vodka] – (яп.) [вокка];

«*пиріжки*»: (рос.) [пірожікі] – (яп.) [пірошікі].

Однак на сьогодні в японській мові найбільший обсяг серед лексичних запозичень з європейських мов складають англіцизми. В Японії виходить друком ціла серія спеціальних словників запозиченої з європейських мов лексики під назвою «Консайсу катакана-го джітен» [10]. Ці словники постійно оновлюються й перевидаються. В одному з останніх видань цього дуже об'ємного словника «*гай-райго*» (1559 стор.) від 2020 р. налічується 58 500 запозичених лексем, з яких майже 85% є англіцизмами.

Найчастіше запозичені англійські слова представлені в таких галузях економічної й наукової діяльності, а також у повсякденному побуті, як:

а) сфера розваг:

«*анімація*»: (анг.) [animation] – (яп.) [аніме];

«*сервіс*»: (анг.) [service] – (яп.) [са:бісу];

«*клуб*»: (анг.) [club] – (яп.) [курабу];

б) спорт:

«*футбол*»: (анг.) [football] – (яп.) [футтобо:ру];

«*бокс*»: (анг.) [boxing] – (яп.) [бокушінгу];

«*хокей*»: (анг.) [hockey] – (яп.) [хокке:];

в) кулінарія:

«*морозиво*»: (анг.) [ice cream] – (яп.) [айсу курі:му];

«*сік*»: (анг.) [juice] – (яп.) [джю:су];

«*кава*»: (анг.) [koffie] – (яп.) [ко:хі:];

«*котлета*»: (анг.) [cutlet] – (яп.) [кацурецу];

г) медицина:

«*вірус*»: (анг.) [virus] – (яп.) [вайрусу];

«*холера*»: (анг.) [cholera] – (яп.) [корера];

«*анальгін*»: (анг.) [analgin] – (яп.) [анаругін];

д) торгівля:

«*універмаг*»: (анг.) [department store] – (яп.) [депа:то];

«*менеджмент*»: (анг.) [management] – (яп.) [манеджіменто];

«*маркетинг*»: (анг.) [marketing] – (яп.) [ма:кечінгу];

е) автомобіле- й літакобудування:

«*водій*»: (анг.) [driver] – (яп.) [дорайба:];

«*двигун*»: (анг.) [engine] – (яп.) [енджін];

«*гальма*»: (анг.) [brakes] – (яп.) [буре:кі];

«*реактивний двигун*»: (анг.) [jet engine] – (яп.) [джетто енджін];

ж) космос:

«ракета»: (анг.) [rocket] – (яп.) [рокетто];

«парашут»: (анг.) [parachute] – (яп.) [парашю:то];

«озон»: (анг.) [ozone] – (яп.) [одзон];

з) комп'ютерні технології:

«програма»: (анг.) [program] – (яп.) [пурогураму];

«комп'ютер»: (анг.) [computer] – (яп.) [конпю:та];

«інтернет»: (анг.) [internet] – (яп.) [інтане:тто];

«веб-сайт»: (анг.) [web site] – (яп.) [вебусайто].

Навіть на такому обмеженому матеріалі наведених нами прикладів можна зробити певні висновки щодо фонетичних і, відповідно, графічних особливостей адаптації англomовної лексики в японській мові, оскільки їх фіксація на письмі графемами катакани чітко передає саме їх японську, а не англійську вимову.

Серед головних особливостей адаптації англiцизмів на фонетичному рівні насамперед можна назвати:

1. Усічення закінчень запозичених англійських слів:

(анг.) [animation] – (яп.) [аніме];

(анг.) [department (store)] – (яп.) [депа:то];

(анг.) [concentric] – (яп.) [консенто];

(анг.) [sandwich] – (яп.) [сандо].

2. Використання при передачі вимови практично всіх англomовних слів лише відкритих складів, оскільки в японській мові всі склади є відкритими за винятком тих, що закінчуються на приголосний > [н]:

(анг.) [club] – (яп.) [курабу];

(анг.) [cutlet] – (яп.) [кацурецу];

(анг.) [boxing] – (яп.) [бокушінгу];

(анг.) [program] – (яп.) [пурогураму];

(анг.) [prism] – (яп.) [пурізуму];

(анг.) [gram] – (яп.) [гураму];

(анг.) [driver] – (яп.) [дорайба:];

(анг.) [brakes] – (яп.) [буре:кі].

3. Подовження в запозичених англiцизмах голосних, які в оригінальних англійських словах були під наголосом; графічно таке подовження передається відповідним знаком «катакани» (ー):

(анг.) [service] – (яп.) [са:бісу – サービス];

(анг.) [ice cream] – (яп.) [айсу курі:му – アイスクリーム];

(анг.) [koffie] – (яп.) [ко:хі: – コーヒー].

4. Подвоєння приголосного звуку [t] переважно в кінці (рідше в середині) запозичених лексем:

(анг.) [rocket] – (яп.) [рокетто];

(анг.) [internet] – (яп.) [інтане:тто];
(анг.) [football] – (яп.) [футтобо:ру].

5. Спрощення морфемного складу запозичених англіцизмів як на рівні окремих слів у складі словосполучень, так і на рівні словосполучень:

(анг.) [all right] – (яп.) [о:рай];
(анг.) [remote control] – (яп.) [рімокон];
(анг.) [modern boy] – (яп.) [мобо];
(анг.) [modern girl] – (яп.) [мога].

Таким чином, японська мова практично повністю адаптувала запозичення з англійської мови до власної фонетичної системи, фіксуючи їх на письмі відповідно до «японізованої вимови» цих запозичень, а іноді навіть змінюючи їх морфемний склад. Таке ставлення до запозиченої лексики призвело до появи в японській мові явища під назвою «васей-ейго» – японських псевдоангліцизмів та конструкцій, не характерних для англійської мови. Наведемо декілька типових прикладів:

アメフト [амефутто] – (анг.) [ame(rican) foot(ball)] американський футбол;

アットホーム [аттохо:му] – (анг.) [at home] – домашній загишок;
パソコン [пасокон] – (анг.) [perso(nal) com(puter)] – «персональний комп'ютер»;

ファミコン [фамікон] – (анг.) [fami(ly) com(puter)] – «ігрова приставка».

Що стосується змін у процесі адаптації англіцизмів на графічному рівні, то у другій половині XIX ст. японці для їх передачі на письмі спочатку досить часто використовували літери латинського алфавіту – так звані ромаджі. Однією з можливих причин цього були спроби повністю відмовитися від китайських ієрогліфів і перейти до використання на письмі тільки графем кани та літер ромаджі, чому завадила надзвичайно розповсюджена в японській мові омонімія, зокрема значна кількість омофонів. Через це починаючи з в XX ст. японці послідовно почали записувати запозичену англійську лексику лише графемами катакани – одним із двох варіантів японського силабічного алфавіту кани.

Висновки з дослідження. 1. Починаючи з VI ст. японська мова почала активно поповнюватися лексичними запозиченнями з різних іншомовних джерел. Після прийняття буддизму це була китайська мова, запозичення з якої – так звані «*канго*» в окремі періоди, складали понад 50% від усього японського лексикону. Після відкриття Японії європейцями (XVI ст.) японська мова в період з XVI по XVIII ст. поповнювалась запозиченою лексикою спочатку з португальської, а

згодом голландської мови. У другій половині XIX ст. до складу японської лексики увійшла значна кількість англіцизмів, а також окремі запозичення з німецької, французької та російської мов, які отримали назву «*тайрайго*».

2. Найбільший обсяг серед лексичних запозичень, що відносяться до «*тайрайго*», складає англійська лексика (80–85%).

3. Найчастіше запозичені японською мовою англіцизми зустрічаються в таких сферах діяльності, як: кулінарія, спорт, медицина, сфера розваг, торгівля, автомобіле- й літакобудування, космос, комп'ютерні технології.

4. До головних особливостей адаптації англіцизмів в японській мові насамперед відносяться:

а) усичення закінчень запозичених англійських слів;

б) використання при передачі вимови англійських слів лише відкритих складів;

в) подовження в запозичених англіцизмах голосних, які в оригінальних англійських слова мали наголос;

г) подвоєння приголосного [t] переважно в кінці чи в середині запозичених лексем;

д) спрощення морфемного складу запозичених англіцизмів як на рівні окремих слів у складі словосполучень, так і на рівні словосполучень.

5. Фіксація на письмі «японізованої вимови» англійських слів, що значно ускладнює їх розпізнавання й семантичну ідентифікацію іноземцями.

6. Поява в японській мові явища під «*васей-ейго*» – псевдоангліцизмів і конструкцій, не характерних для англійської мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бондаренко І.П. Розкоші і злидні японської поезії: японська поезія в контексті світової та української літератури. Київ: Вид. дім Дмитра Бураго, 2010. 566 с.
2. Комарницька Т.К. Явище синонімії юридичних термінів *канто* у японській мові (на матеріалі нормативно-правових актів Японії) // *Мовні і концептуальні картини світу*. Зб. наук. праць. Вип. 26. Частина 2. Київ: Вид. дім Дмитра Бураго, 2009. С. 102–105.
3. Комарницька Т.К. Етапи «американізації» японської мови в соціокультурному контексті // *Науковий вісник КНУ імені Тараса Шевченка. Серія «Східні мови та літератури»*. Вип. 18. Київ: ВПЦ «Київський університет», 2020. С. 6–14.
4. Шестакова О.В. Англійські запозичення в корейській лінгвістичній термінології. *Сучасний вимір філологічних наук* : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 17-18 липня 2020 р.). Львів: ГО «Наукова філологічна організація «ЛОГОС», 2020. С. 159–162.

5. Insup Taylor, Maurice Martin Taylor. Writing and Literacy in Chinese, Korean and Japanese. Amsterdam-Philadelphia: John Benjamins Publishing, 1995. 412 p.
6. Сайто Цуйоші. Мейджі-но котоба. Токіо: Коданші, 1977. 405 с.
7. Судзукі Шюджі. Чюгокуго-но сейкаку то канджі // Сато Кійоджі хен. Канджі кодза-1. Канджі то ва. Мейджі шьоін, 1988. С. 70–93.
8. Семенко С.М. Англiцизми в сучасній японській мові: мода чи необхідність? // *Мова і культура* (Науковий журнал). Вип. 21. Т. IV (193). Київ: Вид. дім Дмитра Бураго, 2018. С. 200–209.
9. Бойко Ю.О. Корейсько-японські мовні зв'язки V-X ст.: (історико-лінгвістичне дослідження) : Дис. ... канд. філол. н. : 10.02.13 / Бойко Юрій Олександрович; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. К., 2008. 203 с.
10. コンサイスカタカナ語辞典. 第5 東京: 三省堂. 2020. 1559 p. («Консайсу катакана-го джітен»). Вид. № 5. Токіо: Сансейдо. 2020. 1559 с.).